

LBRIS

We know
books

LEILA MEACHAM

SOMERSET

Traducere din limba engleză și note
OANA CELIA GHEORGHIU

LITERA
București

Capitolul 1

Plantația Queenscrown, lângă Charleston, Carolina de Sud

Elizabeth Toliver se uita la fiul ei mai tânăr, Silas, pe sub borurile largi, fluturânde ale bonetei sale pentru grădinărit. Răbdător, cu privirea concentrată, el stătea în picioare lângă balustrada verandei, uitându-se în jos la drumul străjuit de stejari, ce ducea spre casa familiei. Era începutul lunii octombrie a anului 1835. Elizabeth îl urmărea dintr-una din grădinile de trandafiri care înconjurau casa; în mână ținea foarfeca pentru a tăia un coș de trandafiri roșii Lancaster, pe care-i crescuse și pentru care își făcuse griji în ianuarie. Era uimitor ce puteau face apa, resturile vegetale și bălegarul pentru tulpinile fusiforme – și pentru majoritatea vegetalelor –, lăsate prea mult timp fără îngrijire. Erau foarte multe exemple de genul acesta despre natura care renaște și capătă noi forțe, împlinindu-le așteptările, măcar de-ar remarca omul acest lucru și l-ar aplica ființei umane.

Măcar de-ar remarca soțul ei asta și ar aplica-o necesităților celui de-al doilea fiu al său.

– Pe cine aștepți, Silas? a strigat Elizabeth.

Silas a întors capul spre ea. Era foarte frumos, binecuvântat cu trăsăturile izbitoare ale familiei Toliver, care dovedeau descendența lui dintr-o veche familie de aristocrați englezi, ale căror portrete îi întâmpinau pe oaspeți în marele salon de la Queenscrown. Silas și-a îngustat ochii verzi, aprinși precum smaraldele sub sprâncenele de aceeași culoare cu părul lui negru dezordonat, dar gropița plasată

exact în mijlocul bărbiei, moștenire de familie, nu lăsa nici o urmă de îndoială în privința descendenței lui.

– Pe Jeremy, a răspuns el scurt, continuând să scruteze orizontul.

Umerii lui Elizabeth s-au lăsat în jos. Silas o învinuia pe ea pentru prevederile din testamentul tatălui său. „Ai fi putut să-l faci să se răzgândească, mamă“, o acuzase el, „iar acum trebuie să suportți consecințele.“ Nu ar fi putut fi convins vreodată de ignoranța ei în privința *posibilității* ca tatăl lui să-și scrie testamentul așa cum a făcut-o, chiar dacă fiul ei știa – cu siguranță știa – că ea nu i-ar sacrifica nici odată fericirea ca să și-o asigure pe a ei. Auzea acum „consecințele“ eșecului ei sosind în ropotul copitelor răsunătoare ale cailor: Jeremy Warwick, călare pe armăsarul lui alb, venea să-i atragă pe fiul ei, pe nepotul ei în vârstă de patru ani și pe viitoarea ei noră înspre un teritoriu îndepărtat și periculos numit Texas.

Jeremy s-a oprit brusc și, înainte de a-l saluta pe Silas și de a des-căleca, a strigat spre ea:

– Neața, don'șoară Lizabeth. Cum le mai merge trandafirilor dumentale?

Era forma lui obișnuită de salut, indiferent de împrejurare, prin care intenționa, de fapt, să o întrebe cum se simte în general. Aluzia la trandafiri avea un subînțeles, și anume că atât familia Warwick, cât și familia Toliver erau descendente ale familiilor regale din Anglia, identificate prin floarea aceea elegantă, cu tulpină cu spini, care le servea drept emblemă. Familia Warwick din Carolina de Sud provenea din Casa de York, reprezentată de trandafirul alb; familia Toliver, din Casa de Lancaster, era simbolizată de cel roșu. Cu toate că erau vecini și prieteni apropiați, nici unii dintre ei nu sădeau în grădinile lor emblema loialității față de obârșiile aristocratice ale celorlalți.

Întrebarea *Cum le mai merge trandafirilor tăi?* din dimineața aceasta nu viza starea plantelor ei dragi, pe care le îngrijise și le vindecase după luni întregi petrecute departe de ele, având grijă de soțul ei bolnav într-un spital din Charleston, ci dispoziția ei, acum, că el odihnea în mormânt de patru săptămâni.

– Greu de spus, a strigat ea spre el. Depinde de vreme cât de rezistenți vor fi.

Schimbau aceste replici încă de pe vremea când băieții erau mici, iar Elizabeth descoperise inteligența ascuțită, ironică, nicipând batjocoritoare a lui Jeremy Warwick. Îl adora. Înalt și solid, spre deosebire de fiul ei subțirel, vânjos, de aceeași înălțime, Jeremy era cel mai tânăr dintre cei trei frați al căror tată deținuse plantația de bumbac învecinată, numită Meadowlands. Uniți prin statutul familiilor și prin aspecte comune legate de vârstă, origini și interese, el și Silas erau prietenii ideali, o relație pentru care Elizabeth fusese recunoscătoare, din moment ce Silas și fratele lui se războiseră încă de când fiul ei mai mic rostise primele cuvinte.

Nespusa plăcere de a o vedea s-a stins din privirea lui Jeremy, semn că înțelesese ceea ce voia ea să spună.

– Mă tem că vremea nu poate fi mereu așa cum ne dorim, a spus el, înclinând capul în semn de scuză, ceea ce i-a confirmat lui Elizabeth motivul venirii lui.

– A sosit scrisoarea pe care o așteptam? a întrebat Silas.

– În sfârșit. E în desagă, și mai e una de la Lucas Tanner. El și grupul lui au ajuns la pământul negru.

Elizabeth nu avea de gând să intre în casă. Dacă doreau să vorbească în particular, puteau să se retragă undeva unde nu puteau fi auziți, dar spera să nu facă asta. Uneori, singura cale de a mai afla ce se întâmplă cu familia ei era să tragă cu urechea, fără pic de rușine, sau să însărcineze un servitor să facă asta. L-a auzit pe Silas strigându-l pe Lazarus să vină cu cafeaua. Bun. Aveau de gând să uneltească pe verandă, în splendoarea dimineții de toamnă.

– Conținutul scrisorii mă va face fericit? a întrebat Silas.

– În cea mai mare parte, i-a răspuns prietenul lui.

Elizabeth știa despre ce vorbeau. Începeau acum, plini de entuziasm, să-și împlinescă visul pe care și-l împărtășiseră și despre care discutaseră ani la rând. Amândoi mezini, crescuseră conștienți de faptul că era puțin probabil ca la moartea taților lor să devină unici moștenitori ai plantațiilor de bumbac deținute de familiile lor. În cazul lui Jeremy, această realitate nu pune probleme. Se înțelegea bine cu cei doi frați ai lui, iar tatăl lui îl adora și avea să se îngrijească să-și primească partea ce i se cuvenea din moșie. Jeremy nu își dorea

altceva decât să dețină propria plantație, pe care să o administreze așa cum considera el. Situația fraternală și paternă a lui Silas era cu totul alta. Încă de la venirea lui pe lume, primul născut al lui Benjamin Toliver, Morris, fusese favoritul la moștenirea domeniului Queenscrown. „Așa se cade“, îi spunea el lui Elizabeth, fără a se descolorosi vreodată cu totul de principiile legii privind dreptul primului născut, o reminiscență a tradiției britanice, care stabilea că fiul cel mai mare trebuie să moștenească proprietățile familiei. În Carolina de Sud, legea fusese abolită în 1779.

Dar mai erau și alte prejudecăți la mijloc. Benjamin și Morris aveau aceleași idei în toate privințele, și nu era vorba despre fiul care încearcă să-și mulțumească tatăl. Morris chiar împărtășea părerile tatălui său în toate domeniile, de la religie la politică, în timp ce Silas avea păreri diferite, stărnind uneori controverse aprinse. Antipatia dintre tată și fiu și dintre frați a crescut, iar faptul că Elizabeth manifesta față de Silas o afecțiune specială, mărind prăpastia dintre ei, nu a fost de vreun ajutor. Benjamin știusese că Silas și fratele lui, ca parteneri egali, și-ar fi sărit unul altuia la gât până în ultima clipă a morții lui. Ca să evite această situație, îi lăsase moștenire lui Morris plantația, toți banii și toate proprietățile familiei – pământul, casa, mobilierul, bunurile, uneltele și sclavii –, lăsându-l pe Silas fără o lețcaie, cu excepția unui „salariu“ anual, la care se adăuga un procent din profiturile plantației atât timp cât lucra ca administrator sub conducerea fratelui său.

Nu-i de mirare că Silas, acum în vârstă de douăzeci și nouă de ani, simțindu-se trădat și plin de amărăciune, dorea să părăsească pământul natal și să se îndrepte împreună cu Jeremy Warwick spre „pământul negru“ din partea răsăriteană a Texasului, minunat pentru cultivarea bumbacului, după cum umbla vorba. Cât era de trist că avea să plece cu inima împovărată de ură nedreaptă îndreptată împotriva tatălui său, pentru că Elizabeth știa un lucru pe care Silas nu-l știa. Benjamin Toliver își lăsase deoparte dragostea față de soție în favoarea celei pentru fiul său mai mic. Soțul ei o lăsase în grija unui fiu burlac, care probabil nu avea să se căsătorească nicicând, iar ea avea să îmbătrânească fără a se bucura de nepoți pe care să-i bucure

și să-i răsfețe. Probabil că aveau să o ajungă regretele, dar îl lăsa pe Silas – împietrit în fața iubirii ei pentru nepoțelul adorabil și pentru fata care avea să-i devină curând cea de-a doua soție – să plece în Texas, fără să știe vreodată că tatăl lui își făcuse testamentul în așa fel încât să-i ofere libertatea.

Capitolul 2

Pe aripile adierilor tomnatice, Silas simțea plutind disperarea mamei sale, deopotrivă cu jalea văduviei, dar nu avea ce să facă. Pleca în Texas, și își lua cu el fiul și viitoarea mireasă. De când se știau aveau opinii divergente. Pentru mama lui, familia era totul. Important pentru el era pământul, legătura indestructibilă a omului cu propria-i ființă. Fără propriul pământ, pe care să-l cultive și să-l lucreze, un bărbat nu însemna nimic, indiferent de familia pe care ar fi avut-o. Mama lui invocase toate motivele posibile împotriva plecării fiului ei mai mic din confortul și siguranța casei lui, pentru a se îndrepta împreună cu familia lui spre teritoriul Texasului amenințat cu izbucnirea revoluției. Le ajunseseră la urechi vești despre coloniștii texani care se organizau să declare independența față de Mexic a teritoriului recent populat, o mișcare ce avea să conducă fără îndoială la război cu acea țară.

– Ce vrei să fac, mamă? Să stau aici, sub cizma fratelui meu, unde fiul meu, ca și tatăl lui, nu va fi niciodată stăpânul casei sale?

– Nu pune asta pe seama a ceea ce-ți dorești pentru Joshua, îl contrazisese mama lui. Asta vrei pentru *tine* – asta ți-ai dorit dintotdeauna –, dar acum îi ai pe Lettie și pe băiețelul tău, și la ei trebuie să te gândești.

Își acoperise fața cu mâinile la imaginile monstruoase cu privire la care îl prevenise: molime îngrozitoare (colonia lui Stephen F. Austin fusese lovită de o epidemie de holeră în 1834), indieni cruzi,

fiare sălbatice și șerpi, mexicani însetați de sânge, traversări de ape periculoase, expunere la condiții climatice extreme. Lista ororilor continua la nesfârșit, cea mai oribilă dintre ele fiind posibilitatea ca ea să nu-i mai revadă vreodată pe fiul ei, pe Joshua și pe Lettie.

– Nu pune nici *tu* asta pe seama lor, mamă. Dacă mi s-ar fi oferit pământ oriunde în altă parte în Sud, în locuri sigure, tot ai fi vrut să rămân la Queenscrown, să fim cu toții o familie, chiar dacă tatăl meu practic m-a dezmoștenit și fratele meu mă urăște.

– Exagerezi. Tatăl tău a făcut ceea ce a considerat că e cel mai bine pentru Queenscrown, iar fratele tău nu te urăște. Pur și simplu, nu te înțelege.

– Iar *eu* am să fac ceea ce consider că este cel mai bine pentru Somerset.

– Somerset?

– Numele pe care-l voi da plantației mele din Texas în onoarea strămoșului familiei Toliver, ducele de Somerset.

Mama lui fusese redusă la tăcere, argumentele ei fiind inutile în fața unei ambiții atât de puternice.

Ultima dorință și testamentul soțului ei purtau întreaga vină pentru suferința ce o măcina, îi amintise Silas, dar asta nu scuza purtarea lui grosolană față de ea din ultimele săptămâni, iar el se simțea rușinat. Își iubea mama și avea să-i ducă dorul, dar nu putea scăpa de sentimentul că ea eșuase intenționat să prevadă și, astfel, să preîntâmpine împărțirea nedreaptă a moșiei tatălui său. Dacă Benjamin Toliver și-ar fi împărțit averea în mod egal, Silas ar fi renunțat pentru totdeauna la visul lui. Își promisese sieși să facă tot ce-i stătea în puteri să trăiască în pace cu fratele lui. Morris, burlac convins, își iubea nepotul și ținea la viitoarea lui cumnată pentru blândețea și duiosia ei. Lettie și mama lui se înțelegeau extraordinar. Elizabeth o considera pe Lettie fiica pe care nu a avut-o niciodată, iar ea era pentru logodnica lui mama pe care o pierduse pe când era doar o copilă. Ar fi avut un cămin liniștit.

Până și Morris își dădea seama acum cât avea de pierdut prin ceea ce câștigase. „Vom aranja lucrurile cumva“, spusese el. Dar, pentru Silas, nimic din ce i-ar fi putut oferi fratele lui nu compensa

pentru lipsa afecțiunii tatălui său, demonstrată atât de dureros de termenii testamentului. Nu avea de gând să ia de la fratele lui ceea ce nu dorise tatăl lui să-i dea.

Așa că pleca în Texas.

În timp ce Jeremy descăleca, Silas s-a uitat cu recunoștință la bărbatul care avea să se mute împreună cu el; armăsarul continuă să salte pe picioarele din spate. Jeremy Warwick rareori îi refuza calului manifestări de personalitate, pentru că nu avea obiceiul să și le nege nici pe ale lui. Silas prețuia această calitate, pentru că, dacă personalitatea prietenului său era recunoscută pentru un bun-simț extraordinar, aceasta nu era, totuși, împotriva riscului, iar tovarășul lui de joacă din copilărie nu se aventurase niciodată într-o acțiune mai riscantă decât aceasta în care plănuiau să pornească.

Înainte de a strânge hăturile calului, Jeremy i-a aruncat lui Silas desaga poștală după care mersese călare până la Charleston. Silas a desfăcut curelele cu nerăbdare și a început să citească scrisoarea de la Stephen F. Austin¹, celebrul *empresario* din Texas, înainte ca cizmele lustruite ale prietenului său să atingă podeaua verandei.

– Sunt câteva lucruri tulburătoare acolo, a spus Jeremy, coborând vocea ca să nu-l poată auzi Elizabeth. Domnul Austin este dispus să ne vândă din acrii lui oricât putem cumpăra, atât timp cât suntem de acord să trăim în Texas, dar ne avertizează că vine războiul. Găsești acolo un ziar care descrie nemulțumirea crescândă printre coloniști în privința politicii guvernului din Ciudad de México și o scrisoare de la Lucas Tanner. El spune că zona aia e tot ce-ar fi putut spera – sol virgin de bună calitate, apă și lemn din belșug, vreme excelentă –, dar s-ar putea să fie nevoit să se lupte ca să o păstreze. Deja a avut câteva probleme cu indienii și cu miliția mexicană.

– Din moment ce nu plecăm până la primăvară, poate că se va aplată, până la urmă, conflictul cu guvernul mexican, dar trebuie să le împărtășesc aceste vești și celor care ne însoțesc, a spus Silas. Să-i informăm despre riscurile suplimentare.

– Inclusiv pe Lettie? I-a întrebat Jeremy încetșor.

¹ Considerat părintele și fondatorul Texasului, Stephen Fuller Austin (1793–1836) era cel care le acorda dreptul colonizatorilor de a se stabili în Texas.

Zgomotul ascuțit al foarfecii de tăiat trandafiri s-a oprit, liniștea ajungând până la verandă în momentul de tăcere ce a urmat. Elizabeth ascultase și ciulea urechile ca să audă răspunsul. *Da, Silas, spune-i. Inclusiv lui Lettie?* Fiul ei a fost scutit de răspuns de Lazarus, care împingea ușa cu cotul, aducând cafelele. Silas a întins mâna ca să o deschidă mai larg.

– Mulțumesc, domnule Silas, a spus negrul cel cărunt, așezând tava pe masă, unde generații întregi ai familiei Toliver fuseseră servite după-amiaza cu julep de mentă și ceai. Să torn cafeaua, domnule?

– Nu, Lazarus. O torn eu. Spune-i Cassandrei că plăcinta arată apetisant.

Lazarus și soția lui, Cassandra, urmau să meargă cu el în Texas. Erau proprietatea lui, moștenire de la Mamie Toliver, bunica lui Silas. Ea nu-i lăsase nimic celui alt nepot. În ultimul timp, Silas observase mersul mai greoi al lui Lazarus și faptul că soția lui nu mai cânta în timp ce frământa aluatul de pâine.

– Inclusiv pe Lettie, a răspuns Silas, întinzându-i lui Jeremy farfuria cu desert. Apoi a turnat pentru amândoi câte o ceașcă aburindă de cafea. Când voi fi dispus să-i spun, a adăugat.

– Ah, a zis Jeremy.

– Ce vrea să însemne asta?

– Că plăcinta e delicioasă, a spus Jeremy, luând o îmbucătură zdra-vână. Tu și Lettie mergeți la petrecerea Jessicăi Wyndham?

– Lettie nu vrea s-o rateze. A meditat-o pe Jessica înainte ca fata să plece la internat și chiar i-a plăcut de ea. Nu sunt decât patru ani între ele. Eu nu pot spune că mi-o aduc aminte. Tu?

– Cu greu. Tot ce mi-am amintit astăzi a fost o fetiță cu o figură serioasă, cu ochi mari, de culoarea castanelor, dar am recunoscut-o la docuri în Charleston în dimineața asta, când a sosit din Boston. Mama și fratele ei erau acolo să o aștepte. Ce scenă s-a iscat când Jessica a sărit în ajutorul unui hamal negru tratat necorespunzător de către un pasager!

– Un alb?

– Mă tem că da.

– Tatăl ei va avea ceva de spus în privința asta.

– Sper că neplăcerea lui nu va strica petrecerea. Mi s-a spus că familia Wyndham nu a făcut nici o economie pentru a sărbători aniversarea de optsprezece ani a Jessicai și întoarcerea ei acasă de la școala aia de bune maniere din Boston. Au chiar și rude din Anglia venite în vizită – lordul și lady DeWitt.

– Cei din familia Wyndham își permit, a spus Silas, scoțând o hartă din desaga cu corespondență.

– Ziarul *Courier* îl menționează pe Carson Wyndham ca fiind cel mai bogat om din Carolina de Sud, a spus Jeremy, tăindu-și plăcinta.

– Sărmanul de el va fi foarte ocupat să-i țină la distanță pe toți vânătorii de avere din statul ăsta.

– Poate că o să se însoare Morris cu ea și o să-l scutească de efort. Silas a pufnit disprețuitor.

– Morris nu face diferența între un vals și o polcă sau între batista unei doamne și o cârpă de șters pe jos, așa că nu are nici o șansă de a câștiga mâna fetei. De ce nu te însori tu cu ea, Jeremy, ca să-l scutești pe tatăl ei de griji? Un diavol chipeș ca tine ar trebui să aibă cale liberă.

Jeremy a izbucnit în râs.

– Nu vreau să o jignesc pe Lettie, dar nu cred că aș reuși să-i trezesc interesul unei doamne cu originile și rafinamentul Jessicai Wyndham de a se mărita cu un bărbat care plănuiește să se stabilească în Texas. Lettie este înnebunită după tine. Te-ar lăsa să o duci și în iad.

Silas a desfăcut harta ce însoțea scrisoarea lui Stephen F. Austin și s-a încruntat văzând ruta pe care întreprinzătorul o marcase cu cerneală neagră. Distanța era formidabilă; terenul de dincolo de Red River, în interiorul Texasului, era descurajant. Era încercuită o zonă în care cărarea se abătea de la direcția mai logică. O notiță pe margine anunța: *Mențineți distanța. Teritoriu de vânătoare al indienilor comanși.*

– Poate că acolo o și duc, a spus Silas.

Capitolul 3

– Acum, unde ar trebui să o așezăm pe lady Barbara la dejun? a întrebat Eunice Wyndham, în timp ce fiica ei a intrat în logie în toiul unei activități agitate în jurul unei mese așezate pentru douăsprezece persoane. Ce dilemă! Dacă stă cu spatele la grădină, lumina soarelui îi va scoate în evidență părul rar. Dacă stă cu fața, lumina îi va expune fiecare rid. Femeia e atât de *vanitoasă* în privința înfățișării ei.

Jessica nu o asculta. Mama ei gândea cu voce tare și nu aștepta vreun răspuns. Știa că fiica ei nu este câtuși de puțin interesată de asemenea lucruri, nici acum, după doi ani în care fusese plecată la internat ca să-și corecteze indiferența. Masa pentru prânz fusese aranjată în logie ca să elibereze sufrageria pentru marele banchet din seara următoare. Jessica ar fi preferat un picnic în familie pentru a-și celebra ziua de naștere și întoarcerea acasă. Persoana pe care o căuta printre servitoarele negrese nu era acolo. Nu o găsisese nici în sufragerie, unde aveau loc activități similare.

– Mami, unde e Tippy?

– Aș putea să o așez eventual în capul mesei, și pe lordul Henry în celălalt capăt. Toată lumea va interpreta această așezare ca pe un semn de respect. Eu și tatăl tău putem sta la mijloc, unul în fața celuilalt.

– Mami, unde e Tippy? Am căutat-o peste tot și n-o găsesc. Ce-ați făcut cu ea?

Eunice a băgat o carte de vizită, scrisă caligrafic, într-un suport din sticlă cu boboci de trandafir și a făcut un pas în spate ca să studieze efectul.

– Să scot oare prinzătoarele de muște? a întrebat ea. Am cumpărat două dintr-un cristal încântător, când am fost cu tatăl tău la Washington. Au cele mai îngrozitoare muște acolo – mai rău ca aici. Nu prea e sezonul lor, ce părere ai?

– Mami, unde e Tippy?

Eunice și-a îndreptat atenția asupra fiicei sale.

– Doamne, copila mea. De ce ești încă în cămașa de noapte?

Jessica s-a răsucit spre ușă.

– Unde te duci?

– La bucătărie. Sunt sigură că ați exilat-o acolo.

– Jessica, oprește-te. Mă auzi?

Eunice a ridicat alarmată vocea. A luat evantaiul pe care-l adusese cu ea în cameră și a început să și-l fluture cu viteză în față. Jessica s-a oprit și s-a întors. Cele trei servitoare, îmbrăcate în rochii cenușii cu șorturi albe pe deasupra, rămăseseră nemișcate, iar încăperea era confundată în liniște.

– Mă bucur atât de mult că tatăl tău i-a luat pe lady Barbara și pe lordul Henry la călărie în dimineața asta, a continuat Eunice, făcându-și vânt cu evantaiul. Voi fi scutită de rușinea de a o vedea pe fiica mea alergând în bucătărie să aducă o servitoare, când ar fi de ajuns să tragă de cordonul clopoțelului.

– Vreau să o văd pe Tippy, mami.

– Are treabă, îți ornează tortul.

– Atunci, mă duc s-o ajut.

Eunice a aruncat o privire îngrozită în spate, la servitoarele încremenite, cu ochii ieșiți din orbite și albul din pricina șocului și a curiozității.

– Asta-i tot, s-a răstit ea la ele. Mergeți și ajutați-o pe Willie May.

Servitoarele au trecut în fugă pe lângă Jessica, într-o pată de cenușiu și alb. Eunice s-a grăbit să o tragă pe fiica ei în cameră și a închis în urma lor ușile care dădeau spre terasă. Rămase singure, a spus:

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, domnișoară, mai cu seamă în prezența servitorilor. Ai și așa destule probleme după scena de ieri, de la docuri.

– Nu am făcut decât să-l lovesc ușor pe umăr cu evantaiul.

– Ai apărat un negru împotriva unui alb.

– Bărbatul ăla abuza un hamal prea împovărat. L-aș fi plesnit și dacă hamalul era alb ca zăpada.

Fața severă și furioasă a lui Eunice s-a schimonosit.

– Serios, copilă, ce e-n neregulă cu tine? Am fost atât de entuziasmați că vii acasă. Nu-ți poți imagina cât de nerăbdător era fraatele tău să te vadă. A insistat să vină cu mine să te luăm de la vapor, dar l-ai stânenit teribil pe Michael ieri, peste măsură, poate.

– Michael ar fi trebuit să-i dea bărbatului ăluia o scatoalcă.

Eunice a început să-și facă vânt cu evantaiul mai rapid.

– Știam eu că n-ar fi trebuit să te trimitem la școală în Boston – în focarul ăla de aboliționiști.

– Nu, mamă, un teren fertil pentru iubitorii de libertate.

– Vai, Jessie!

Rămasă, ca întotdeauna, fără argumente în fața fiicei sale, pentru care și-ar fi smuls inima din piept, Eunice s-a prăbușit, cu tot cu evantai, pe unul dintre fotoliile din logie, oftând deznădăjduită.

– Ce ți-au făcut la școala aia?

– Mi-au confirmat ceea am crezut dintotdeauna. Toate ființele omenești se nasc egale, și nici una nu are dreptul să o înrobească pe alta.

– Șt! a șoptit Eunice cu asprime, aruncând o privire prin ușile franțuzești din sticlă, în căutarea vreunor urechi indiscrete. Ascultă-mă, îndărătnica mea fiică! Habar n-ai ce se întâmplă pe aici de când ai plecat. Dacă ai ști, ți-ai da seama ce e în neregulă cu asemenea sentimente și cât de periculoase pot fi asemenea discuții pentru Tippy.

– Ce... ce s-a întâmplat pe-aici?

– Nu pe plantația noastră, ci pe altele. Răscoale ale sclavilor, toate eșuate, dar prea aproape de casă pentru confortul tatălui tău. Plantatorii sunt la limita răbdării și dau zor să pedepsească orice